

PŘÍPRAVA VAŠÍ ZAHRADY

Jakmile je půda dost měkká k práci, zryjte ji a nechte pár dní odpočinout.

- Pokryjte půdu vrstvou kompostu silnou dva centimetry. Nevynechejte žádné místo.
- Rozmělněte půdu zahradnickými vidlemi. Smíchejte ji s kompostem. Vyhrabte kamení a další nepořádek, aby byla půda hladká.
- Plácek o velikosti tři krát pět metrů je pro začátečníky ideální. Pokud je to na vás moc, začněte s něčím menším. Pamatujte, i jeden truhlík na balkoně je pořád zahradou.
- Na pytlících se semínky je moře informací. Sdělí vám nejlepší podmínky a vhodnou dobu pro sázení. Nějaké nejasnosti? Zeptejte se někoho ve svém zahradnickém centru nebo zavolejte místní zahradnické pobočce. Zahradníci velmi rádi pěstují jiné zahradičky.

PRVNÍ KAPITOLA

Jsem ilustrátorka, což zní skvěle, jako kdybych trávila dny pod rozkvetlým stromem, koupajíc se ve sluneční záři linoucí se mezi jeho listy, s kalíšky plnými vodových barev na kolenou. Ve skutečnosti trávím své dny shrbená v kanceláři u počítače. Slunce si ale užiju, jelikož bydlím v jižní Kalifornii.

Miluju tradiční ilustrace, provedené tužkou a v barvách, a ráda bych měla víc času je dělat, jenže po skončení vysoké jsem si našla práci jako ilustrátorka školních učebnic. Vzala jsem ji, protože jsem si myslela, že to bude báječný odrazový můstek pro moji kariéru, ale ukázalo se, že je to pohodový flek, dobře placený, s takovými benefity, jako je káva zdarma a tolik učebnic, kolik jen zvládnou odnést. Dvaosmdesát procent amerických dětí používá produkty z nakladatelství Poplar Press a používá je už skoro sto let. Miluju to. Naučím se spoustu zajímavých věcí a kreslím obrázky, které si děti budou prohlížet a pravděpodobně na ně dokreslovat kloboučky a kníry. Jednou přinesla domů Annabel jednu z mých knih – *Děti v dějinách, čtvrté vydání* – a já zjistila, že ji používaly tucty dětí a každé z nich k mým historickým postavám přidalo detaily, které by mě nikdy nenapadly. Kdo by to byl řekl, že byl Martin Van Buren tak obdařený?

Ve výtvarném oddělení jsme čtyři, k tomu jeden spisovatel na plný úvazek, tři redaktori na ověřování faktů a generální asistentka, která tam je od úsvitu věků a v podstatě všechno řídí. Pohlédla na mě, když jsem ráno prošla dveřmi, a našpulila rty.

„Kontrola poslala zpátky tvůj velrybí penis, Lilian.“

Pozvedla jsem obočí. „Rose, jak dlouho ses těšila, až tohle řekneš?“

Ani nemrkla. „Jsem tu od sedmi, takže už to bude pár hodin.“

Šla jsem dál. „Řekni jim, že svůj penis dostanou zpátky ráno.“

Odkáslala si. „Už jsem jim řekla, že ho pošleš dneska, ale později.“

Zastavila jsem se a otočila se na ni. „Proč jsi to udělala?“

Koukala do časopisu, který schovávala pod stolem. „Protože pak jsem mohla říct: ‚Budete to od nás mít odpoledne, ale bude to tvrdé.‘“

„Úplně chápu, proč jsi nemohla takovou šanci nechat plavat.“

Pokrčila rameny. „V záplavě nudy, která je mým každodenním osudem, se chytám každého záchranného lana, co se mi naskytne.“

Moje spolupracovnice Sasha vzhlédla, když jsem vešla. „Hej, řekla ti Rose to o tom tvém penisu?“

„Jo, řekla. Potřebuješ ještě pořád, abych ti pomohla s tou učebnicí biologie?“

„Vývoj slepičího vejce? To počká.“

„Tak fajn.“

Sasha pokrčila rameny. „Slepice by stejně měla být první...“